

bort den. *Änka. Vad gammalt det lät.* Hon tog en snabb dusch och drog på sig sin frottémorgonrock. Magen sved så hon mådde illa. Först tänkte hon att det måste vara whiskyn, men kom på att hon bara hade ätit en tvåäggsomelett till lunch dagen innan och helt glömt bort middag. Det var nog ingen bra kombination.

Kylskåpet gapade nästan tomt. Filmjölken var slut och gurkan rutten. Osten såg ut som en störtloppsbacke. Artur skulle ha blivit galen. Ur frysen tog hon de sista två skivorna franskbröd och stoppade i brödrosten. Det här var sista dagen hon tänkte leva på pulverkaffe. Hon rörde om i den stora gröna favoritkoppen som hon hade fått av Martina i julklapp ett par år innan och gick sedan för att hämta tidningen. Locket till brevlådan stod och slog i blåsten och hon tog ett enhandsgrepp om morgonrocken som glipade. Förutom lokaltidningen låg flera kuvert i botten på brevlådan. Hon hade glömt att ta in posten igår, igen. *Bara räkningar. Så tråkigt.*

På andra sidan vägen kämpade Agneta Stretenwall mot vinden med sin lilla kala hund i sträckt koppel efter sig. Yvonne vinkade och skyndade in med vädret som ursäkt.

Hon tog en stor tugga på mackan och öppnade den väderkalla tidningen. Något som hade åkt in mellan tidningssidorna ramlade ner på golvet. Hon böjde sig ner med ena handen om ryggen – allt dykande i kartonger hade visst satt sina spår. Hon måste ta ett varmt bubbelbad ikväll. Det var den bästa investeringen de hade gjort enligt henne, ett stort hörnbadkar i badrummet på bottenvåningen.

Med nageln lyckades hon pilla upp ett vykort. På framsidan cyklade unga kvinnor i vackra dräkter. På baksidan hittade hon kondoleanser från en kusin i Näsåker hon inte hade hört av på länge och som nu var hon på

rundresa i Vietnam. Vilket märkligt sammanträffande. Ingen hon kände hade varit där förut, innan Martina flyttade dit, men nu kändes det som en påminnelse om att hon borde åka och hälsa på sin dotter.

Älskade Martina, som hade gjort livet så mycket lättare för henne och pysslat om henne när hon var här. Yvonne vände blad i tidningen, men läste inte. Tankarna for iväg. Fast hon grätit och känt sig ensam och uppgiven hade andra tankar börjat bubbla upp. Liksom lava bildade de en tjock ström som inte gick att värja sig emot och som gav henne dåligt samvete. Hon hade börjat inse att hon faktiskt kunde göra precis som hon ville. Utan att kompromissa med någon. Utan att tjata på Artur, vilket var en ovan känsla. Tanken svindlade. Men skulle hon våga? Istället för att se världen, hade hon blivit en tråkmåns som gått mellan kontoret och den bruna tegelvillan. Som hade blivit bekväm och rädd för förändring. Viljan hade hon haft, men hon hade velat att de båda skulle ta sig i kragen tillsammans och göra nya saker.

En del kvinnor åkte på egna semestrar och odlade mängder av spännande egna intressen – det hade hon läst om i veckotidningar och på sociala medier – men sådan var inte hon. Nej, själv vågade hon inte. Väninnorna i sydjutan hade pratat om att göra en resa tillsammans, men det hade de sagt i flera år och den verkade aldrig bli av. Alla hade de fullt upp med sitt.

Men, Yvonne hade till slut lyckats övertala Artur att de skulle åka och hälsa på Martina och de hade till och med bokad resan. Den hade hon förstås fått boka av.

Så typiskt Artur! Att han hade lyckats smita ifrån, genom att få den där förbaskade hjärtattacken.

Det såg mörkt ut på himlen, men vinden hade mojnät. Hon backade ut sin lilla Honda och for till snabbköpet, men gick inte alls och funderade och valde som hon brukade, utan skyndade mellan hyllorna som en ljusskygg eremit som lämnat sin grotta. Korgen fylldes av två paket kaffe, det nödvändiga att äta till frukost, en klase bananer samt några soppburkar och förpackningar med färdig mat.

Hemma igen kunde hon äntligen sätta på en kanna riktigt kaffe. Det kunde få stå och puttra medan hon hämtade fler kartonger. Då kom regnet. Det riktigt vräkte ner och hon tog på sig en huvjacka för att springa de sju metrarna till garageförrådet.

Långa konsolhyllor satt längs ena väggen och hon försökte bedöma vad som skulle vara kvar och vad som kunde slängas direkt. Det mesta hade sin givna plats och var bra att spara ett tag till konstaterade hon, men längst in bakom en rad med familjens gamla skridskor, stod en kartong hon inte visste vad den innehöll. Hon flyttade på Martinas längdskidor som stod lutade mot hyllan. De hade aldrig blivit upplagda ordentligt på träribborna under taket efter att de hade använts senast. När var det, tio år sedan?

Hon drog fram kartongen och i ena hörnet stod texten ”A. Privat” skrivet med blå vaxkrita.